

Magajad ehmatasivad nõnda ära, et mõni õrna werega üsna pool surnuks jäi. Kui jälle toibunud olivad, waatasivad n'ad üksteise filmi ja küsivad, mis see tähendama pidi ja mis plarin see oli? Wanad naised ütlesivad: „See ikka wist midagi tähendab — kas surewad peigmees ja pruut ära, wõi tähendab see suurt wiljaikaldust.“ — No, eks ta ole ebausulistele ikka suur tähendus. Kallis aeg! — niisugune hirmus mürin!

Nüid rääkisivad mõned ka, kudas keegi seda õnnetust maitseda saanud. Üks wanadlane naisekonks, kellele lõuaweeder natukene lodew (lahti) oli, platerdas suure häälega: „Mina mõtlesin: no nüid on wiimnepäew juba käes! taewas laguneb ära ja pilwetükid kukuwad mulle wastu nägu! Jumal ole mulle patusele armuline!“

Need arwatud pilwetükid ei olnud muud, kui lihafüldi tükid, mis kausi seest wälja kukusivad. Mõned arwawad, et pilwed tarretanud lihaleeme sarnatsed on, mis aga mitte tõsi 'pole.

Selle kõlina ja pragina pääle jooksiwad nüid kõik pulmalised kokku. Kes seda kuulsivad, imetelesivad wäga selle üle. Mõned ütlesivad: „Kas wist ajas maha!“ — „Kas jah!“ ütles üks teine, — „aga kahejalgne kas. Siia tuli eila õhtu üks wõeras poisike ja nokutas koldekivi pääl, kust ta pärast ahju taha ronis. Ehk wõib praegu alles sääl olla, — waatame järele.“ Nüid mindi poisi otsima, ja waata — sääl ta oligi, mehike! Aga kes wõis tõeste tema süüks tunnistada? Poisik näitas raskeste magawad, ega liigutanud silma-ripsedki, kui teised sinna tuliwad. N'ad küsivad temalt, aga poisik arwas seda mitte täädwad, kelle süi see on. No mine wõta nüid kinni, kelle temp see wõis olla. Aga mis üks ei mõista, mõistab jälle teine. Üks karusekihwamees, kes 20 aastat kroonut teeninud arwas olewat, ja selle eest eneselle „maa-kirwe“ nina alla saanud, ütles: „Waadake esite ta riided ja käed järele, kas sääl ehk mitte mõnda märki külles leida 'pole.“